

Äijä-tiimin valokuvausreissu Kapeenkoskelle 16.6.2009

Kokoonnuimme sovitusti Kankitiellä heti aamusta klo 9.00. Porukkaa oli yhteensä 14, joista yksi oli nainen. Olimme siis liikkeellä useammalla autolla. Valokuvaus oli reissun päätarkoitus. Extrana saimme valtavan kauniin ja rauhallisen luontoretken, metsän äänien ja tuoksujen kirjon. En ihan heti olisi uskonut, että näinkin läheltä kaupunkia, löytyy lähes koskematonta luontoa. Tuli mieleen lapin erämaat. Oppaanamme oli tuo Kapeenkosken kohisevien koskien peloton kuningas Seppo Riikonen. Sanon siksi peloton, koska Seppo sanoi laskeneensa pienen pätkän koskea ”katollaan”, eli pää alaspäin. Kysyin, että minkä takia se piti niin päin laskea, koska pää ylöspäin olisi huomattavasti helpompaa? En saanut vastaukseksi muuta kuin hymyn.

No joo, olimme perillä n. klo 11.00 käytyämme matkalla katsomassa Tessio Backan nykyistä tilaa. Itse käveleminen aloitettiin läheltä kanavaa länsi-puolelta. Seppo lähti kärkeen ja suunnisti suoraan harjun yli itäpuolelle. Seppo paineli jyrkkää mäkeä, läpi kauniin männikön, kuin jänis. Muu porukka alkoi olla jo hapoilla tässä vaiheessa. Valokuvaushan oli matkan päätarkoitus ja samalla tuli patikoitua hyvässä, leppoisisassa porukassa. Digikameran edut tulivat taas kerran huomattua. Kuvia saa räpsiä lähes rajattomasti, joten itsekin hiukan kuvaukseen hurahaneena painoin laukaisinta lähes 200 kertaa. Muista en tiedä, mutta veikkaan, että yhteismäärä lähentelee tuhatta.

Saavuimme Kapeenniemen länsi-puolelle Luijankosken kohdalle, jossa paistelimme laavulla makkaraa. Siitä lähdimme kohti eteläkärkeä, toiset vähän helpompaa maastoa pitkin ja toiset lähempänä koskea kulkevaa lähinnä kalastajille tarkoitettua osin pitkospuita, osin ”ryteikköistä” polkua pitkin. Retkemme päättyi lähtöpisteeseen, joten alue tuli käytyä läpi rantoja pitkin lähes kokonaan, aivan pohjoispäätä lukuun ottamatta.

Kaiken kaikkiaan erittäin onnistunut reissu. Jos joku haluaa nähdä ja kokea kauniin luonnon, suosittelen Kapeenkoskea.

Sami Siekkinen